

ת"פ 6004/06/22 - מדינת ישראל נגד מחמוד אנגאץ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 6004-06-22 מדינת ישראל נ' אנגאץ(עציר)

לפני כבוד השופט שמאי בקר

המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד אילנה קיפניס, תביעות תל אביב

נגד

הנאשם מחמוד אנגאץ

ע"י ב"כ עו"ד חאלד סואלחי, סנגוריה ציבורית

גזר דין

העובדות

1. הנאשם מחמוד אנגאץ (להלן: הנאשם, או אנגאץ), הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירות של קשירת קשר לעשות פשע לפי סעיף 449 (א) (1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), גניבת רכב לפי סעיף 413ב יחד עם סעיף 29 (א) לחוק, סיוע לגניבת רכב לפי סעיף זה, יחד עם סעיף 31 לחוק העונשין, החזקת כלי פריצה לפי סעיף 413ז יחד עם סעיף 29 (א) לחוק, חבלה במזיד ברכב לפי סעיף 413ה יחד עם סעיף 29 (א) לחוק, כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל, תש"ב-1952 (2 עבירות), נהיגה פוחזת של רכב לפי סעיף 338 (א) (1) לחוק העונשין, נהיגה ללא רישיון נהיגה (מעולם לא הוציא) לפי סעיף 10(א)לפקודת התעבורה(נוסח חדש) (2 עבירות), ונהיגה ברכב ללא ביטוח לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי(נוסח חדש), תש"ל-1970 (2 עבירות).

2. בכתב האישום המתוקן שני אישומים[1]; על פי עובדות האישום השני (הוא הראשון בזמן), ביום 27.5.2022 בשעה 01:50 סייע הנאשם, שאינו מחזיק באישור שהייה בישראל, לפלוני, לגנוב רכב בעיר יהוד, בכך שנהג בו לכיוון שטחי האזור, דרך מעבר רנתים, במטרה לשלול את הרכב שלילת קבע מבעליו, בהיותו בלתי מורשה לנהיגה וללא פוליסת ביטוח.

האישום הראשון מתאר כי, סמוך לתאריך 29.5.2022, קשר הנאשם קשר עם שני קטינים (ס.א ו-ע.א, להלן: הקטינים) לגנוב רכבים. ביום 29.5.2022, בשעה 01:40, גנבו הנאשם והקטינים, בצוותא, רכב בעיר יהוד (להלן: הרכב, או הרכב הגנוב); הנאשם והקטין ס.א הגיעו לרכב, האחרון פתח את מכסה המנוע ואת קופסת הנתכים

והפעיל את הרכב. במקביל ניפץ הנאשם, באמצעות מברג, את חלונו הימני (משולש) של הרכב, נכנס לרכב והניעו. כל זאת, בעוד הקטין ע.א תצפת על המתרחש, ושמר שאיש לא יגיע למקום.

בהמשך, נהג הנאשם ברכב הגנוב, עמו נסעו גם הקטינים, לכיוון שטחי האזור, וזאת בהיותו בלתי מורשה לנהיגה וללא פוליסת ביטוח. עת הגיע הנאשם לצומת הטייסים, אותר הרכב הגנוב על ידי המשטרה אולם הנאשם לא נענה לבקשות השוטרים לעצור את הרכב, אלא הגביר מהירות נסיעתו, תוך שהוא חוצה צמתים באור אדום ועוקף רכבים בקו הפרדה רציף, עד שנעצר במחסום רנתיס.

על פי כתב האישום, החזיק הנאשם שלא כדון, יחד עם הקטינים, את מכשירי הפריצה הבאים: מברג שטוח אשר יכול לשמש, בין היתר, לפתיחתן האלימה של דלתות מבנים וכלי רכב; קונקטור חשמלי/ פלג קצר אשר יכול לשמש, בין היתר, להתנעת מנועי אופנועים או קטנועים, ללא מפתח מתאים; קטר אשר יכול לשמש, בין היתר, לחיתוכן של גדרות תיל, רשתות או מוליכים חשמליים.

3. ביום 10.11.2022 הודה הנאשם, במסגרת הסדר טיעון, בעובדות כתב האישום המתוקן, והורשע בעבירות דלעיל; הצדדים לא הציגו הסכמה ביחס לעונש. נוכח גילו הצעיר של הנאשם, ולבקשת ההגנה, הופנה אנגאץ לשירות המבחן, לשם הכנת תסקיר לעונש.

4. ביום 18.1.2023 התקבל תסקיר שירות המבחן אשר המליץ להשית על הנאשם עונש החופף לימי מעצרו, ולהטיל עליו מאסר מותנה לתקופה משמעותית.

5. ביום 2.2.2023 טענו הצדדים לעונש. התביעה טענה כי מתחם העונש ההולם המתאים לאישום הראשון נע בין 20 ועד 36 חודשי מאסר בפועל, ולאישום השני - 7 חודשי מאסר ועד 18 חודשי מאסר; המאשימה עתרה לענישה במתחם כולל, לכל העבירות בהן הורשע הנאשם, הנע בין שנתיים עד שלוש שנות מאסר בפועל. המאשימה ביקשה למקם את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם, "אך לא בחלק התחתון ביותר", ולהשית עליו 27 חודשי מאסר, מאסר מותנה על העבירות בהן הורשע, קנס כספי, פיצוי, וכן פסילת רישיון, על תנאי ובפועל גם יחד.

התביעה עמדה על הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם: השמירה על שלום הציבור, פרטיותו ורכושו, הגנה על חיי אדם במרחב הציבורי, וזכותה של מדינת ישראל להחליט מי יבוא בשעריה. עוד הוסיפה התובעת, כי העבירות אותן ביצע הנאשם הן "מכת מדינה", המחייבות מענה עונשי הולם. התובעת הדגישה את פוטנציאל הנזק שעלול היה להיגרם כתוצאה מנהיגתו הפרועה והמסוכנת של הנאשם, ללא רישיון נהיגה, כשהוא ניסה להימלט מפני המשטרה תוך חציית צמתים באור אדום, ועקיפת רכבים בקו הפרדה רצוף; לדברי התובעת "אנו עדים יום יום לתוצאות הטראגיות בהתנהלות שכזו ואך במזל האירוע לא הסתיים בתוצאה טראגית יותר".

אשר למיקום עונשו של הנאשם בגדרי המתחם העונשי טענה התביעה, כי הלה בעל הרשעה קודמת, ביטחונית, וכי

חרף המלצת התסקיר להסתפק בימי מעצרו כעונש, הוא אף לא החל בהליך טיפולי.

6. ההגנה בטיעוניה לעונש, לא עמדה על מתחם הענישה המבוקש על ידה, אך ביקשה למקם את עונשו של הנאשם תוך חריגה לקולא ממתחמי הענישה הרגילים, לשיטתה, ולגזור עליו עונש החופף לימי מעצרו. עוד ביקש הסניגור המלומד, שלא להשית על הנאשם קנס כספי או פיצוי נוכח העדר יכולת כלכלית, והשבת הרכבים הגנובים לבעליהם.

הסניגור טען כי קביעת המתחם העונשי צריכה להיעשות בהתאם לדין, ועל טענת התביעה שלפיה העבירות בהן הורשע הנאשם הן "מכת מדינה", להיות מגובה בראיות.

הסניגור הוסיף, ביחס לאישום הראשון "... מי שהיה לו את מעמד הבכורה ועצם התנעת הרכב היה אותו ... קטין שהוא פתח את קופסת הנתכים והתניע את הרכב...". הסניגור עמד על כך שהרכב הוחזר, בסופו של יום, לבעליו. נהיגתו של הנאשם, לשיטת הסניגור, גבלה בעבירות תעבורה קלות יותר מזו שבה הורשע (למשל נהיגה בקלות ראש), וזאת גם נוכח השעה המאוחרת שבה נעברה העברה, העובדה שלא נגרם נזק, ולגישתו - "זה כמו לבוא למישהו ולהגיד נהגת בניגוד לכללי נהיגה במדבר ולכן זו נהיגה פוחזת. הוא (בסך הכל) עקף רכב אחד בקו הפרדה רציף...".

על האישום השני טענה ההגנה, כי מדובר בסיוע לגניבת רכב, ועל כן, לתפיסתה - "... צריך להתייחס לדברים בפרופורציה".

הסניגור ביקש לחרוג לקולא, כאמור, מהמתחם העונשי שייקבע, וטען כי התסקיר גילה "פוטנציאל שיקומי" ביחס לנאשם. עוד עמד הסניגור על לקיחת האחריות מצד הנאשם, ועל נסיבות חייו הקשות, שהביאו אותו, לטענתו, לביצוע העבירות בהן הורשע.

הן התביעה והן ההגנה הגישו פסיקה על מנת לתמוך בעתירתן העונשית.

7. כך הנאשם בדברו האחרון:

"אני מתנצל, אני מודה בטעות שלי והדבר הזה בוודאות לא יחזור על עצמו שוב. זה שישבתי בכלא זה לימד אותי לקח".

דין והכרעה

8. ראשית אומר, כי נוכח השיקולים שנקבעו במסגרת מבחן הקשר ההדוק (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)) ברי כי יש לקבוע מתחם ענישה אחד כולל, ביחס לכל העבירות בהן הורשע הנאשם; מדובר בפרשה עבריינית אחת, במסגרתה קשר הנאשם קשר לגנוב רכבים יחד עם אחרים, גנב, וסייע לגנבם, וזאת תוך נהיגה מסוכנת, ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח. הכל, בעת שאין בידיו אישור שהייה או כניסה לישראל.

9. אין מחלוקת: הערכים המוגנים שבהם פגע הנאשם במעשיו הם השמירה על שלומם וביטחונם של משתמשי הדרך והציבור, ושמירה על רכושם של הזולת, כמו גם זכותה של המדינה לקבוע ולברור את הבאים בשעריה.

10. הלכה פסוקה היא, כי הגם שעבירות גניבת רכב הן עבירות רכוש, הרי שהפגיעה שנגרמת לקורבנות ולציבור כתוצאה מביצוען היא קשה; ראו למשל את בש"פ 45/10 מסארווה נ' מדינת ישראל (8.1.2010) ביחס לנזק שנגרם כתוצאה מעבירות אלה. ההחלטה הנ"ל ניתנה בהקשר של דיני מעצרים, אך יפה היא גם לענייננו, בשינויים המחויבים, אף בפן הענישה:

"כשלעצמי, אני מתקשה לקבל את הטענה כי בכל מקרה של עבירת רכוש יחידה או עבירת רכוש לא מתוככמת, לא קמה עילת מעצר. יש בגישה זו כדי לעודד בעקיפין ריבוי עבירות, שהרי כל שרשרת עבירות מתחילה בעבירה הראשונה, שמא יאמר העבריין לעצמו כי אין סיכון שיעצר ב'מכה' הראשונה. **'פתאום קם אדם בבוקר ומוצא...'** **שמכוניתו חלפה עם הרוח, או במקרה הטוב, נפרצה ותכולתה נשדדה.** חוזר אדם לביתו בסוף עמל יומו ומוצא כי מאן דהוא חדר לפרטיותו ונטל את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. **מי ימוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס שנגרמו למי שנפגע מאותן עבירות רכוש, שדומה כי ליבנו גם בהן, והסטיסטיקה של העבירות הלא מפוענחות בתחום זה מדברת בעד עצמה. אין לראות בעבירות רכוש, כמו התפרצות לדירה או גניבת רכב, גזירת גורל שאין לה מענה בחוק ובפסיקה.** ודוק: אין בכוונתי להכניס בדלת האחורית את העילה של הרתעה מפני עבירות שהן 'מכת מדינה', עילה שהמחוקק השמיט מחוק המעצרים. אלא שהעבירות של גניבת רכב או התפרצות לדירה, גם אם אינן 'מתוככמות', הן מסוג העבירות שיש בהן מסוכנות אינהרנטית נוכח הפוטנציאל להתפתחות אלימה. פריצה לבית או לחצרים מערערת את הבטחון האישי של הציבור וגניבת רכב עלולה, בהאידנא, להפוך חיש מהר למרדף משטרתי על כל הסכנות הכרוכות בכך"[2].

11. אשר לחומרת העבירה של גניבת רכב, ראו את קביעת בית המשפט בע"פ 7163/13 כסוואני נ' מדינת ישראל (3.8.2014):

"עבירה של גניבת רכב היא עבירה חמורה, ולצידה עונש מקסימלי של 7 שנות מאסר. היא פוגעת בקניין, בפרטיות ובתחושת הבטחון של המשתמשים ברכב במובן הצר, ומסבה נזק כלכלי במובן הרחב בשל העלאת פרמיות הביטוח בגין ריבוי גניבות כלי רכב. בנסיבות העניין שבפנינו עסקינן אף בפגיעה ישירה בפרנסתן של חברות השכרת הרכב מהן נגנבו הרכבים האמורים (ראו לדוגמה: ע"פ 11194/05 אבו סבית נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.12.2006), בו נגנבה מלגזה). **בית המשפט העליון עמד זה מכבר על הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה במקרים אלו** (ראו למשל: ע"פ 5724/95 אבו דחל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.5.1996); עניין אבו סבית, לעיל; רע"פ 10899/08 אבו עישה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.12.2008);

ע"פ 6331/10 אושרובסקי נ' מדינת ישראל [פורסם בגבו] (31.1.2011)."

12. אף במסגרת רע"פ 1123/18 **דבארי נ' מדינת ישראל** (14.3.2018) עמד בית המשפט העליון על חומרת העבירה דנא, וקבע כי מדובר ב"מכת מדינה", כך:

"לטעמי, צדקו הערכאות הקודמות כאשר סיווגו את העבירות שביצע המבקש **כעבירות בעלות חומרה יתרה, הן בשל הסכנה הגלומה בהם לשלום הציבור והן בשל העובדה כי גניבת כלי רכב הפכה להיות 'מכת מדינה'**".

כן ראו את קביעת בית המשפט העליון, עוד שנים אחורה, במסגרת בע"פ 11194/05 **אבו סבית נ' מדינת ישראל** (15.5.2006):

"**למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה מהשורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור (פסק דין בע"פ 5724/95 ניתן ב-12.5.96), כמעט שהפכה לעשר מכות**; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית המשפט לעשות הוא לחזק את ידם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך[3]".

13. מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנא היא בינונית - גבוהה; הנאשם קשר קשר עם אחרים על מנת לבצע עבירות של גניבת רכבים בישראל, והחזיק בכלי פריצה שונים (קטר, מברג, פלג חשמלי); הוא הגיע, לילה אחר לילה, אל העיר יהוד, שם גנב רכב יחד עם אחרים תוך שבירת חלונו (אישום 1), וסייע לגנוב רכב נוסף על ידי נהיגה בו (אישום 2).

הנאשם נהג ברכבים הגנובים ללא רישיון וללא ביטוח, וטרם לכידתו על ידי המשטרה נהג נהיגה פוזת, תוך סיכון ממשי של משתמשי הדרך; הוא לא שעה לקריאות השוטרים שהורו לו לעצור, אלא **הגביר את מהירות** נסיעתו, חצה צמתים **באור אדום**, ועקף רכבים (ולא רכב אחד, כטענת ההגנה) תוך **חציית קו הפרדה רצוף**. כך נהג הנאשם, נגד חוקי התנועה ותוך סיכון הציבור לאורך כ- 16 ק"מ (!), מאזור צומת הטייסים, שם החלה המשטרה לדלוק אחריו, ועד שהגיע למחסום רנתיס, שם נעצר.

14. לא ניתן להפריז בנזק שעלול היה להיגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם; בנקל עלולה היתה תוצאת נהיגתו קטלנית, או כזו הכרוכה בפציעות קשות. העובדה שהנאשם נהג כפי שנהג ברכב בעת ששותפיו לעבירה, קטינים, נסעו עמו ברכב - היא נסיבה לחומרה בעיניי.

15. הפסיקה עמדה על החומרה הגלומה, והסיכון הרב שנשקף כתוצאה מנהיגה מסוכנת; כך למשל, קבע בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 7255/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** (27.10.2008)[4]:

"מזה מספר שנים אנו מתריעים מפני תופעה נפוצה במקומותינו, כאשר נהגים הנדרשים על ידי שוטרים לעצור לביקורת או בעקבות ביצעה של עבירת תעבורה, נמלטים על נפשם תוך נסיעה פרועה בה כרוכים סיכונים לחייהם של הולכי רגל ומשתמשים אחרים בדרך. **למרבה המזל, מרביתם של אותם מרדפים אחרי הרכב הנמלט הסתיימו ללא פגיעות בחיי אדם. אולם, גם היו מקרים בהם שילמו אזרחים תמימים בחייהם את מחירה של הנהיגה המופקרת של הנהג הנמלט.** ואם נדרשה ראייה נוספת לכך, היא הוטחה בפנינו בימים האחרונים במלוא חומרתה, שעה שפתיל חייה של הולכת רגל קופד וחברתה נפצעה קשה, לאחר שרכב נמלט פגע בהן. הנה כי כן, מתהלכים בתוכנו מי שתורמים מדעת למצב הנורא השורר ממילא בדרכים, ועל כן סברנו לפני שנים אחדות שעל בית המשפט להרים את תרומתו לביעורו של נגע זה (ראו ע"פ 2410/04 מדינת ישראל נ' סלימאן אבולקיעאן, [פורסם בנבו]; ע"פ 3383/05 אלעסס אנואר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו]; ע"פ 2079/06 אוסה אבו עדא נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו]) עם זאת, הנחינו את בתי המשפט להתאים את רמת הענישה לנסיבות הפרטניות של המעשה והעושה (ע"פ 2100/06 מדינת ישראל נ' יוסף אבולקועאן, [פורסם בנבו])[1]".

16. ביחס לעבירת נהיגה פוחזת, ראו את קביעת בית המשפט המחוזי בבאר שבע במסגרת עפ"ג (ב"ש) 49569-12-22 **פלדמן נ' מדינת ישראל** (22.2.2023), שנתנה רק לפני מספר ימים, שם דחה בית המשפט המחוזי ערעור המערער נגד גזר דינו, ועמד על חומרת העבירה, כדלקמן:

"המערער הורשע בין היתר בעבירות של סיכון הולך רגל במעבר חציה בנסיבות מחמירות ונהיגה פוחזת. הצד השווה שבהן הוא פוטנציאל הסיכון לחיי אדם. שמירת החיים והגוף הם מהערכים החברתיים המרכזיים והחשובים ביותר המוגנים בעבירות הפליליות. ומטבע הדברים ההתייחסות להפרת חוק המתבטאת בסיכון או העמדה בסיכון של חיי אדם הינה של רצינות וחומרה.

העבירה של נהיגת רכב בפזיזות, יכולה להתבטא בקשת רחבה של מצבים. בקצה האחד נמצאות ההתנהגויות העולות אך במעט על עבירות תעבורה ובקצה השני נמצאות ההתנהגויות הטומנות בחובן סכנה ממשית לאדם, הקרובות באופיין הפיזי לעבירת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה. ובהתאם, הענישה המוטלת נעה על פני מנעד שבין מאסר בעבודת שירות ועד ל- 30 חודשי מאסר בפועל (ראה ע"פ 3867/08 מוחמד סיתאוי נגד מדינת ישראל, 03.09.08; ע"פ 8704/08 הייב נגד מדינת ישראל, 23.4.09; ע"פ 4836/11 חמאד נגד מדינת ישראל, 11.1.12; ע"פ 5691/09 ג'בארין נגד מדינת ישראל, 11.10.09).

17. במקרה זה, כאמור, נהיגתו המסוכנת של הנאשם אינה ממוקמת ברף התחתון של העבירה, אלא קרובה לרף הבינוני - עליון של חומרתה. נזכיר כי הנאשם נהג במהירות, חצה צמתים באור אדום, וחצה צו הפרדה רצוף תוך עקיפת רכבים - ובכך סיכן באופן ממשי את שלומם וחייהם של משתמשי הדרך התמימים.

18. יתרה מזאת: הנאשם לא רק נמלט מהשוטרים בנהיגה מסוכנת, אלא עשה כן כשהוא אינו מיומן, ולא החזיק כלל ברישיון נהיגה - מעולם לא הוציא כזה. נקבע בפסיקה כי "**נהיגה ללא רישיון היא 'איום נע' על נוסעי הכביש וכמובן על הנוהג ומשפחתו, ויאה לה ענישה של ממש**, גם לצרכי הרתעה, לא כל שכן למי שכבר כשל" (רע"פ 3149/11 **ראסס נ' מדינת ישראל** (15.5.2011); כמו כן נקבע כי "**נהיגה ללא רישיון נהיגה**

טומנת בחובה סיכונים רבים, בנוסף היא משקפת יחס של ביזוי החוק" (רע"פ 2312/20 מלקו נ' מדינת ישראל (7.4.2020)).

19. הנה כי כן, צודקת התביעה, והנזק שעלול היה להיגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם, בדגש על התנהגותו המסוכנת בכביש, הוא חמור.

20. ההגנה טענה כי העובדה שהנאשם נהג בפראות בשעת לילה מאוחרת, להבדיל משעה עמוסה יותר, מפחיתה מחומרת מעשיו. אין בידי לקבל טענה זו, ואני דוחה אותה בשתי ידי. אין לך "זמן טוב" לבצע עבירות כגון דא, או זמן טוב יותר או פחות, מבחינת המסוכנות.

21. הצדדים הגישו פסיקה על מנת לתמוך בעתירתם ביחס למדיניות הענישה הנהוגה; ראיתי להתייחס לחלק ממנה, וכן לפסיקה נוספת, כמפורט להלן.

22. במסגרת רע"פ 2054/18 **רבאיעה נ' מדינת ישראל** (12.3.2018) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור נגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש נגד גזר הדין שניתן בעניינו. המבקש הורשע בכך שגנב קטנוע, יחד עם קטינים, וניסה להימלט מהמשטרה תוך נהיגה על הקטנוע "בצורה פראית ומסוכנת כשהוא עובר שני רמזורים אדומים, נוסע בנתיב הרכבת הקלה וחוצה כבישים בצורה מסוכנת". המבקש הורשע בעבירות של גניבת רכב, הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, נהיגה פוחזת ברכב, ונהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 חודשי מאסר לבין 25 חודשי מאסר, והשית על הנאשם עונש בתחתית מתחם הענישה, בהתאם לנסיבותיו האישיות. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור נגד גזר הדין וקבע:

"לנוכח מקבץ העבירות ונסיבות ביצוען - הן בהיבט הרכושי, הן בהיבט של זלזול בגורמי אכיפת החוק, והן בהיבט של סיכון ביטחון המשתמשים בדרך; ועל-רקע מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של גניבת רכב ונהיגה פוחזת בו ללא רישיון נהיגה - לא מצאנו עילה להתערב במסקנתו של בית-משפט קמא בדבר מתחם הענישה שנקבע על-ידו".

בית המשפט העליון דחה, כאמור, את בקשת רשות ערעור נגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי, וקבע כי "העונש שהושת על המבקש בבית המשפט המחוזי, אינו סוטה, כלל ועיקר, לחומרה, ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות בהן הורשע המבקש".

23. במסגרת רע"פ 9269/17 **אבו עישא נ' מדינת ישראל** (15.1.2018) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור נגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי, בגדרו התקבל ערעור המשיבה נגד גזר הדין שניתן בעניינו. המבקש הורשע, בין היתר, בכך שגנב רכב על ידי כך שניצל הזדמנות שבה הלך המתלונן, בעל הרכב, לשלם עבור חנייה, נכנס לרכב והחל להימלט מהמקום בנסיעה. לאחר שהבחין המבקש במחסום משטרה, נסע נגד כיוון התנועה "תוך שהוא גורם סיכון למשתמשי הדרך ומאלץ נידת משטרה שהגיעה מולו לבלום על מנת למנוע

התנגשות"; כל זאת עשה המבקש כשהוא נוהג בעודו פסול רישיון. המערער הורשע בעבירות של נהיגה בפזיזות (סעיף 338 (א) (1) לחוק העונשין, ש.ב.), גניבת רכב, נהיגה בזמן פסילה, הכשלת שוטר בעת מילוי תפקידו, ונהיגה ללא ביטוח.

בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 15 חודשי מאסר ועד 30 חודשים, והשית על המבקש עונש החורג לקולא ממתחם הענישה, אל נוכח שיקולי שיקום. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המשיבה וקבע כי נוכח חומרים המעשים, אשר יש בהם סכנה ממשית לבטחון הציבור ולשלומו, על המבקש לשאת בעונש הנמצא בגבולות מתחם העונש הראוי, והשית עליו 15 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה, כאמור, את בקשת רשות הערעור, וקבע:

"פעמים רבות עמד בית משפט זה על חומרתה של עבירת גניבת הרכב, בה הורשע המבקש, הגורמת נזק מידי לבעל הרכב וכן נזק כלכלי רחב לציבור, ובהתאם על הצורך לנקוט בענישה מחמירה במקרים אלו (ע"פ 7163/13 כסוואני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (03.08.2014); רע"פ 7890/10 מליטאת נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (01.11.2010)). יתרה מכך, מעשיו של המבקש היוו סכנה לציבור משתמשי הדרך וכוחות המשטרה, ומלמדים על חוסר יראת החוק".

24. במסגרת עפ"ג (ת"א) 9608-09-22 **טויל נ' מדינת ישראל** (27.10.2022) דחה בית המשפט המחוזי את ערעור המערער נגד גזר הדין בעניינו, לאחר שחזר בו מהערעור. המערער הורשע בשני אישומים, במסגרתם התפרץ לשני רכבים, ונהג בהם בצורה מסוכנת. במסגרת האישום הראשון, לאחר שהבחין במחסום משטרה, "ירד הנאשם (המערער) בפראות לשול שמאל בכביש והגביר את מהירות נסיעתו; בהמשך, משראה כי שול שמאל נחסם על ידי ניידת משטרתית, החל לזגזג בין נתיבים ובין רכבים אזרחיים אשר עצרו לפני המחסום המשטרה עד אשר ירד מהנתיב לשול ימין". בנסיבות אלה סימן אחד השוטרים למערער לעצור, אולם הוא המשיך בנסיעתו הפרועה לכיוון השוטר, פרץ את המחסום המשטרה, לא שעה להוראות שוטר נוסף לעצור, עד אשר נאלץ הוא לברוח לצדי הדרך, ונהג בפראות כשהוא נמלט מניידות שדלקו אחריו, וכמעט פגע בניידת משטרתית. גם במסגרת האישום השני נהג המערער ברכב הגנוב בנהיגה מהירה ומסוכנת. הנאשם הורשע בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק (2 עבירות), גניבת רכב (2 עבירות), נהיגה פוזת עם רכב, נהיגה ללא רישיון (2 עבירות), נהיגה ללא ביטוח, שיבוש מהליכי משפט, הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו ואיסור שימוש ברכב מנועי ללא ביטוח. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 24 חודשי מאסר ועד 40 חודשי מאסר, והשית על הנאשם שנתיים מאסר בפועל, בהתאם לנסיבותיו האישיות. ערעורו נגד גזר הדין נדחה, לאחר שחזר בו, כאמור, מהערעור.

25. במסגרת עפ"ג (מרכז) 55193-08-18 **גודה נ' מדינת ישראל** (8.1.2019) דחה בית המשפט המחוזי את ערעור המערער נגד גזר הדין שניתן בעניינו. המערער הורשע בכך שגנב קטנוע, ונהג בו ללא רישיון וללא ביטוח, ובעת שהגיע למחסום משטרה לא האט, ובהמשך נסיעתו התדרדר לתעלה ונפל; על גופו נמצאו כפפות, מברג ופלייר. המערער הורשע בעבירות של גניבת רכב, החזקת כלי פריצה לרכב, נהיגה ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח, נהיגה פוזת של רכב וכניסה לישראל שלא כדין. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 18

חודשי מאסר בפועל ועד 30 חודשי מאסר, והשית על הנאשם 20 חודשי מאסר (יחד עם הפעלת מאסר מותנה - 28 חודשי מאסר), בהתאם לנסיבותיו האישיות. בית המשפט המחוזי דחה, כאמור, את ערעור המערער.

26. במסגרת עפ"ג (מרכז) 61853-01-13 **דעמה נ' מדינת ישראל** (7.4.2013) דחה בית המשפט המחוזי את ערעור המערער נגד גזר הדין שניתן בעניינו. על פי העובדות בהן הורשע המערער, אדם אחר התפרץ לרכב, גנב אותו, והסיע אותו לעיר טייבה, שם העביר אותו לידי הנאשם. בהמשך כאשר התבקש הנאשם לעצור על ידי שוטר, הוא החל להימלט בנסיעה מהירה. "הנאשם נצמד לרכב בו נהג השוטר ונסע במהירות. בהמשך נהג במהירות וללא התחשבות בהולכי רגל ובבעלי חיים שהיו בצד הדרך והמשיך בנסיעתו המהירה תוך שהוא פונה אל שביל עפר. כשהבחין כי רכב המשטרה קרוב אליו, יצא מהרכב ונמלט רגלית עד שנתפס". המערער הורשע בעבירות של גניבת רכב, נהיגה פוחזת והפרעה לשוטר, כניסה לישראל שלא כחוק, ונהיגה ללא רישיון וללא ביטוח. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 15 חודשי מאסר בפועל ועד 30 חודשי מאסר, והשית על הנאשם עונש בתחתית מתחם הענישה, בהתאם לנסיבותיו האישיות. בית המשפט המחוזי דחה, כאמור, את ערעורו של המערער, וקבע: "יש בנסיבות ביצוע העבירות על ידי המערער כפי שתוארו לעיל בהתאם להודאתו של המערער בכתב האישום המתוקן, גם לאחר תיקונו, כדי להצדיק את מתחם הענישה שקבע ביהמ"ש קמא...".

27. ורק לאחרונה ממש - במסגרת ת"פ (ת"א) 32508-03-22 **מדינת ישראל נ' חמידאט** (15.1.2023) [5] הורשע הנאשם, שוהה בלתי חוקי בישראל, בכך שנסע יחד עם אחרים לחניון בעיר תל אביב, ולאחר הכוונה של אחר שהיה עמו ברכב, פרץ לרכב על ידי שימוש ב"מפתח מתואם", והניע אותו. בהמשך, נהג הנאשם ברכב ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח. משטרה שהבחינה בנאשם, כרזה לו לעצור את הרכב, אולם הוא המשיך לנסוע ברכב, ולהימלט מפני המשטרה תוך סיכון משתמשי הדרך - עלה על מדרכות, כיכר, ואי תנועה, ופגע ברכב אחר; הוא המשיך לנסוע "בצורה פרועה ומסוכנת" עד אשר נעצר עקב התנגשותו בבטון. הנאשם הורשע בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, גניבת רכב, נהיגה פוחזת של רכב, התנהגות הגורמת נזק, ונהיגה ברכב ללא רישיון וללא ביטוח. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 16 חודשי מאסר בפועל ועד 28 חודשים, והשית על הנאשם עונש בתחתית מתחם הענישה, על פי נסיבותיו האישיות.

28. במסגרת ת"פ (נת') 34743-04-22 **מדינת ישראל נ' גלוס** (30.10.2022) הורשע הנאשם, שוהה בלתי חוקי בישראל, בגניבת רכב באמצעות כלי פריצה. הנאשם נהג ברכב, וניידת משטרה החלה לדלוך אחריו; אז, "הגביר את מהירות נסיעתו וחלף באורות רמזור אדומים, תוך סיכון כלי רכב אשר נאלצו לסטות ימינה ושמאלה ולבלום בלימות חירום בכדי להימנע מתאונה". הנאשם המשיך בנסיעתו עד שפגע (בכיכר) בפגוש אחורי של רכב נוסע, ואז סטה ופגע במעקה בטיחות. הנאשם הורשע בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, גניבת רכב, נהיגה פוחזת של רכב, היזק לרכוש במזיד, ונהיגה ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 16 חודשי מאסר ועד 36 חודשים, והשית על הנאשם 20 חודשי מאסר, בהתאם לנסיבותיו האישיות.

29. במסגרת ת"פ (י-ם) 69182-12-21 **מדינת ישראל נ' מוצטפא** (4.9.2022) הורשע הנאשם בכך שגנב רכב

יחד עם אחרים; האחר ניפץ את אחד מחלונות הרכב, הם פתחו את מכסה המנוע באמצעות מכשיר המשמש לעקיפת מערכת התנעה של הרכב וחשיפת נתיכי הנעת הרכב, והניעו את הרכב. הנאשם ונהג ברכב הגנוב. לאחר שהמשטרה החלה בנסיעה אחריו, האיץ הנאשם את המהירות, לא ציית לתמרורים וחצה צומת באור אדום. בהמשך, חלף על פני ניידת אחרת וכמעט התנגש בה. בסופו של דבר, התנגש בעמוד והתהפך עם הרכב. הנאשם הורשע בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, גניבת רכב, נהיגה פוחזת של רכב, הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, נהיגה ללא רישיון וללא ביטוח, וחבלה במזיד ברכב. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 15 חודשי מאסר בפועל, ועד 34 חודשים, והשית על הנאשם עונש בתחתית מתחם הענישה, בהתאם לנסיבותיו האישיות.

30. בת"פ (ת"א) 22901-03-22 **מדינת ישראל נ' עמראן** (15.6.2022) הורשע הנאשם בכך שביחד עם אחר פרצו לרכב, ולאחר מכן נהג בו הנאשם במהירות, חצה צומת ברמזור אדום, "עקף רכב בנתיב השמאלי וגרם לרכבים לעצור... הגביר את מהירות הרכב איבד שליטה, עלה על אי תנועה ופגע בעץ ונעצר". הנאשם הורשע בעבירות של התנהגות הגורמת נזק, גניבת רכב, כניסה לישראל שלא כדין, נהיגה ברכב ללא רישיון וללא ביטוח, נהיגה פוחזת, והפרעה לשוטרי במילוי תפקידו. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 חודשי מאסר בפועל ועד 24 חודשים, והשית על הנאשם שנת מאסר בהתאם לנסיבותיו האישיות.

31. בענין ת"פ (ת"א) 28998-11-21 **מדינת ישראל נ' אחמד** (2.3.2022) הורשע הנאשם בכך שגנב רכב, יחד עם אחרים, על ידי פירוק משולש חלון הדלת האחורית ימנית. הנאשם נהג ברכב הגנוב במהירות גבוהה, וניידת של חברת איתוראן נסעה אחריו; בשלב מסוים, עצרה ניידת אחרת במרכז נתיב הנסיעה "ומשהבחין בכך הנאשם האיץ את נהיגתו וניסה לעקוף את הניידת מצד שמאל, אז התנגש בניידת ובמעקה הבטיחות ונעצר". הנאשם הורשע בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, גניבת רכב בצוותא, נהיגה פוחזת של רכב, נהיגה ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח, והתנהגות הגורמת נזק. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 11 חודשי מאסר בפועל ועד שנתיים של מאסר בפועל, והשית על הנאשם 11 חודשי מאסר בפועל, בהתאם לנסיבותיו האישיות.

32. לאור כל האמור לעיל, אני קובע כי מתחם העונש ההולם במקרה דנא נע בין 21 חודשי מאסר בפועל, ועד 36 חודשים.

העונש המתאים לנאשם

33. הנאשם, צעיר בן 21, ולחובתו הרשעה מבית דין צבאי (לנוער), משנת 2018, בגינה נשפט לעונש קצר של מאסר בפועל.

34. הנאשם הודה במיוחס לו, חסך זמן שיפוטי רב, לקח אחריות על מעשיו והביע חרטה. שירות המבחן התרשם כי הנאשם הבין את משמעות תוצאות מעשיו, והוא מודע לסיכונים במצבו.

35. בהתאם לאמור לעיל, פשיטא כי יש למקום את עונשו של הנאשם בחלקו התחתון של מתחם הענישה, ועל כן אני משית עליו את העונשים הבאים:

- א. 21 חודשי מאסר פועל, בניכוי ימי מעצרו, על פי רישומי שב"ס.
- ב. 8 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם בתוך 36 חודשים מיום שחרורו יעבור עבירת רכוש מסוג פשע, או קשירת קשר לביצוע פשע כאמור.
- ג. 5 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור בתוך 36 חודשים מיום שחרורו עבירת רכוש מסוג עוון, עבירה לפי חוק הכניסה לישראל, נהיגה פוחזת, או נהיגה ללא רישיון נהיגה או ללא ביטוח.
- ד. הנאשם ישלם פיצוי על סך 1,000 שקלים לכל מתלונן, שלמה בוזגלו (עד תביעה 1) ושלמה חביב (עד תביעה 32). הפיצוי ישולם עד ליום 1.10.23.
- ה. קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו, ואף הקנס ישולם עד יום 1.10.2023.
- ו. אני פוסל את הנאשם מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה בישראל למשך 24 חודשים מיום שחרורו ממאסר.

כל המוצגים - לשיקול דעת קצין החקירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב תוך 45 ימים.

ניתן היום, ו' אדר תשפ"ג, 27 פברואר 2023, במעמד הצדדים.

[2] כל ההדגשות בגזר הדין אינן במקור והן שלי, ש.ב.

[3] ראו לדוגמא גם את עפ"ג (חי') 10294-07-22 **מצארוה נ' מדינת ישראל** (20.10.2022), ואת עפ"ג (י-ם) 20977-06-21 **געברי נ' מדינת ישראל** (22.12.2021), ביחס להיותה של גניבת הרכב מכת מדינה.

[4] הקביעה היתה ביחס לעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, אך המסר היוצא מבית המשפט העליון רלוונטי גם למקרה דנא, נוכח העובדה שהנאשם נהג נהיגה פרועה תוך הימלטות מהמשטרה.

[5] פסק הדין טרם חלוט.